

[Stetter.]

Jeg vil herefter vende mig mod selve lovforslaget og omtale tre hovedemner, nemlig for det første den private opsparing, husholdningernes opsparing, for det andet den selektive, den udvælgende kreditgivning, og for det tredje det reelle indhold i talemåden om at stille kapitalressourcerne til rådighed for de private, produktive virksomheder. Til sidst har jeg nogle afsluttende bemærkninger om Nationalbankens fremtidige stilling og om de råd, som vor gruppe har givet regeringen i dette spørgsmål.

Alle fagøkonomer og økonomiske rådgivningsinstitutioner af den ene eller den anden art er enige om, at den private opsparing er for beskeden, og at den skal styrkes. Det socialistiske flertal fjerner konsekvent alle opsparingsfremmende foranstaltninger. Man har fjernet kapitalbindingsordningerne, man har stoppet for tegning af indekstraktater. Der foreligger nu et forslag om at ophæve den særlige boligpræmieopsparing. Vor gruppe fremsatte i sidste samling et forslag om lønmodtagernes investeringsfondskonti, men forslaget blev afvist.

Folketinget har modtaget betænkningen fra skatteudvalget vedrørende det forslag, som vi just har behandlet. Det fremgår heraf, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti er enige om i videst mulig udstrækning at fjerne alle resterende fradrag fra selvangivelsen med virkning fra 1. januar 1975. Det vil sige, at det nuværende 3.000 kr.s fradrag skal forsvinde. Det samme må gælde fradrag for udgifter til præmier for livrente og andre forsikringsmæssige opsparingsordninger. Flertallet vil frem til den personlige bruttoindkomst som beskatningsgrundlag. Det lyder i og for sig rigtigt, og det lyder tiltrækkende, men det betyder samtidig, at der ikke skal være adgang til at fratække udgifter til privat opsparing i dette indkomstgrundlag. De nuværende fradrag er virkelig et væsentligt motiv til at spare op. Hvorfor skulle skatteyderne ellers spare op? De er jo næsten sikret på alle felter, og de ved, at de lever i et inflations-

samfund, hvor opsparingen ikke kan følge med pris- og omkostningsudviklingen.

Med det her foreliggende forslag fjerner regeringspartierne det sidste væsentlige motiv, nemlig at forbrugerne, at husholdningerne, kan låne, når de har præsteret en vis opsparing. Økonomiministeren har sagt, at han netop ønsker at bryde denne automatiske låneret, og det kan også lyde vældig godt og fornuftigt — under forudsætning af at skatteyderne alligevel sparer op. Men én ting er givet: ved at fjerne denne automatiske låneret nedbryder ministeren det sidste opsparingsincitament.

Det har ikke været muligt at få præcise tal i folketingsudvalget for, hvor meget lønmodtagerne, husholdningerne, samlet sparer op, og hvor meget de samlet låner. Bankernes fællesrepræsentation oplyser i et brev til udvalget, at husholdningerne har præsteret en stadig stigende del af den samlede private opsparing. Nettoopsparingen, dvs. indlån minus udlån, er steget fra ca. 4 mia kr. i 1962 til godt 13 mia kr. i 1972. Der foreligger ikke fra udvalget tal for sparekassernes vedkommende, men her er der vel tale om den samme udvikling, måske endda i endnu højere grad. Der er altså tale om betragtelige talstørrelser, og ansvaret for, at denne nødvendige opsparing formindskes, er og bliver regeringspartiernes.

Dernæst nogle bemærkninger om den selektive kreditpolitik. Her som på andre felter er Nationalbankens bedømmelse for os et væsentligt indlæg i debatten. Nationalbanken siger klart og entydigt, at en sådan politik ikke på længere sigt vil give væsentlige resultater, og at den vil være vanskelig at kontrollere. I dag er kendsgerningen, at der er mange måder at skaffe sig kapital på. Der er næsten ubegrænsede leverandørkreditter, ikke mindst fra udlandet, der er lån fra udenlandske pengeinstitutter, lån over obligations- og pantebrevsmarkedet. Det har tilsyneladende undgået økonomiministerens opmærksomhed, at tendensen går i retning af at liberalisere de internatio-